

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 949/2017
26.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Соње Павловић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 3/16 од 06.12.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 261/17 од 23.05.2017. године, у седници већа одржаној 26.10.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 3/16 од 06.12.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 261/17 од 23.05.2017. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 3/16 од 06.12.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 24.06.2011. године до 24.08.2011. године. Од окривљеног је на основу члана 367. став 7. КЗ, одузета имовинска корист у висини од 400 евра, са којим новцем ће се поступити по правноснажности наведене пресуде, у складу са законским одредбама. Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 261/17 од 23.05.2017. године, усвајањем жалбе окривљеног АА изјављене од стране браниоца, преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 3/16 од 06.12.2016. године, у

погледу одлуке о кривичној санкцији, па је Апелациони суд у Новом Саду, окривљеног АА, за кривичноправне радње за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, а које су квалификоване као кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, применом чланова 4, 42, 43, 45, 54, 56. и 57. КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, док су у преосталом делу, жалба окривљеног изјављена преко браниоца и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К 3/16 од 06.12.2016. године, у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Јанковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из чл. 438. став 1. тачка 9) и 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или укине само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати том суду на поновно одлучивање, те одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи. Бранилац је захтевао и да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и у вези са тим наводи да је измењеном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт 303/11 од 23.08.2011. године прецизиране дана 06.12.2016. године, окривљеном стављено на терет да је кривично дело које је предмет оптужбе, извршио у периоду од „неутврђеног дана половином 2009. године до 24.06.2011. године“ док је првостепеном пресудом, која је у том делу потврђена другостепеном пресудом, у изреци исте наведено да је окривљени извршио предметно кривично у периоду од „неутврђеног дана 2009. године до 24.06.2011. године“, дакле изостављањем речи „половином“, на који начин је према ставу браниоца, нижестепени суд прекорачио оптужбу.

По налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани, из разлога што се оптужба не сматра прекораченом кад суд у пресуди унесе измену у погледу датума извршења кривичног дела (у овом случају изостављајући реч „половином“ испред 2009. године), јер се у конкретном случају ради о околности која служи за тачније одређивање кривичног дела, а не о околности која представља обележје самог тог кривичног дела. Стога је нижестепени суд, уношењем наведене измене у изреку пресуде, у односу на диспозитив измењеног оптужног акта, тј. изостављањем речи „половином“, и навођењем у изреци као датума извршења кривичног дела,

период „од неутврђеног дана 2009. до 24.06.2011. године“, који период је временски одређен и у самој оптужници, а у складу са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу - по оцени овог суда, несумњиво остао у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, не дирајући тиме у објективни идентитет оптужбе.

Такође, у вези са истакнутом повредом закона, наводи захтева да је измењеном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт 303/11 од 24.06.2011. године, окривљеном стављено на терет да је примио новац у износу од 100 евра, у обележеним апоенима од по 50 евра, и то једну новчаницу серијског броја Х38466064226 и другу серијског броја 360394093704 (који бројеви и новчанице су наведени у првостепеној пресуди), те да је доношењем решења о исправци првостепене пресуде и означавањем серијског броја новчанице Z6039409370/4, такође учињена повреда из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП- по налажењу овог суда, не могу се прихватити као основани, из разлога што се у конкретном случају ради о очигледној грешци у куцању приликом означавања серијског броја новчанице, исправљеној решењем Вишег суда у Новом Саду К 3/16 од 07.02.2017. године, а не о прекорачењу оптужбе и осуди окривљеног за нешто што му није стављено на терет.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер сматра да су нижестепени судови радње окривљеног погрешно правно квалификовали као продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези члана 61. став 1. КЗ.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева нису основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 367. став 1. ЗКП прописано је да службено лице које непосредно или посредно захтева или прими поклон или другу корист, или које прими обећање поклона или друге користи за себе или другог да у оквиру свог службеног овлашћења или у вези са својим службеним овлашћењем изврши слжбену радњу коју не би смело извршити или да не изврши службену радњу коју би морало извршити казниће се затвором од две до дванаест година, док је ставом 3. тог члана прописано да службено лице које изврши дело из става 1. или 2. наведеног члана, у вези са откривањем кривичног дела, покретањем или вођењем кривичног поступка, изрицањем или извршењем кривичне санкције казниће се затвором од три до петнаест година.

Одредбом члана 61. став 1. КЗ прописано је да продужено кривично дело чини више истих или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца које представљају целину због постојања најмање две од следећих околности: истоветности оштећеног, истоветности предмета дела, коришћења исте ситуације или истог трајног односа, јединства места или простора извршења дела или јединственог умишљаја учиниоца.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени у периоду од неутврђеног дана 2009. године до 24.06.2011. године, у Новом Саду, када је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, и био свестан свог дела чије је извршење хтео, и био свестан забрањености дела које чини, као службено лице, у више наврата, непосредно захтевао и примио поклон од оштећеног, да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју би морао извршити у вези са откривањем кривичног дела- то по налажењу Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, па су стога неосновани наводи браниоца да су радње окривљеног погрешно квалификоване.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву полемише са образложењем правноснажне пресуде, указујући да је за постојање кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, неопходно да невршење службене радње буде у вези са откривањем кривичног дела, а да је суд у образложењу побијане пресуде навео да је невршење службене радње могло бити у вези са откривањем кривичног дела, затим да је за постојање предметног дела, неопходно да службено лице мора извршити службену радњу када зна за кривично дело, а да је суд у образложењу навео да је окривљени могао располагати са довољним основама сумње да оштећени врши кривично дело, те да је за овај облик кривичног дела примање мита, потребно да постоји невршење службене радње у вези са откривањем кривичног дела, а да је у правноснажној пресуди утврђено да је окривљени морао да пријави извршење прекршаја- којим наводима, по оцени овог суда, бранилац указује да су разлози правноснажне пресуде нејасни и у знатној мери противречни. Такође, у захтеву се истиче да према изреци правноснажне пресуде, имовинска корист прибављена кривичним делом износи 400 евра, а да је суд окривљеног огласио кривим због извршења продуженог кривичног дела из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1.КЗ, иако према ставу браниоца, није могуће да у састав продуженог кривичног дела уђе онолико радњи за колико је окривљени оглашен кривим- којим наводима, по оцени овог суда, бранилац указује да је изрека побијане првостепене пресуде противречна сама себи.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, у захтеву бранилац истиче, да је изостављање речи „половином“ у погледу времена извршења кривичног дела, из изреке правноснажне пресуде, у односу на диспозитив измењеног оптужног акта, имало за последицу да се из наведене изреке не може закључити на који неутврђени дан 2009. године, се мисли када се говори о временском периоду извршења кривичног дела.

Изнетим наводима, налажењу овог суда, бранилац указује на неразумљивост изреке правноснажне пресуде, тј. да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић